

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5541/2021
07.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Недељков, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Привредни суд у Пожаревцу, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Пожаревцу, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 44/21 (2020) од 24.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 07.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 44/21 (2020) од 24.02.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 44/21 (2020) од 24.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу Прр 258/20 од 18.09.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужилци на име новчаног обештећења за неимовинску штету због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца преко досуђеног до траженог износа од 3.500 евра. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 13.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 44/21 (2020) од 24.02.2021. године, укинута је првостепена пресуда у ставу првом изреке, а тужба тужиле одбачена. Обавезана је тужилка да туженој на име трошкова поступка исплати износ од 12.000,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилка је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр 72/11...18/20), прописано је да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене одлуке која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући у смислу одредбе члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као о посебној ревизији, јер се ревизијом не указује на потребу, нити Врховни касациони суд закључује из ревизијских навода, да је потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права. Сама чињеница на коју ревидент указује да је погрешно примењено материјално право без испуњености осталих услова за одлучивање о посебној ревизији не могу чинити ревизију тужиоца дозвољеном у смислу члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је дана 15.06.2020. године, са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, у износу од 3.000 евра.

Чланом 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15), прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ставом 3. истог члана прописано је да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена ни у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Председник већа - судија

Божидар Вујичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић